

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 12. De ejus puritate, & castitate, deque circumspectione, quâ
agebat etiam cum Angelis & Sanctis, & quomodo se ilius voto obstrinxerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

est dubitandum, ac proinde, quin illi satisfiat, potest mihi satisfieri.

Hoc ipsi dixit Divina Majestas, ut reprimere supervacaneam afflictionem, non verò congruam sollicitudinē, de reddenda conscientia mentione Patri spirituali. Postremò, postquam illi DEUS dixisset quidpiam, ita illam reddendo interne certam, ut ei non potuerit remanere dubium, esse DEUM, qui illud dicebat, ad eum modum, quo dicit Sanctus Thomas, redditos fuisse ab ipso certos Prophetas, se esse eum, qui illis loquebatur, &

talia revelabat, addidit: Ista tibi modò dico, cum tanta certitudine, ut sic tibi auferatur aliquid de nimio timore, ac dubio, quo subinde angeris, an ego sim, qui ordinariè tibi loquor, utque intelligas, quòd, qui tibi ista dicit, dicat etiam cetera, quavis tibi non videaris habere tantam certitudinem. Multa alia illi acciderunt non solum cum Christo Domino, sed etiam cum ipsius Angelis, & Sanctis quoad hoc ipsum, qua suis locis afferentur.

☩✠✠☩

CAPVT XII.

De ejus Puritate, & Castitate, deq; circumspectione, quã agebat etiam cum Angelis, & Sanctis, & quomodo se illius voto obstrinxerit.

Puritas anime, de qua dictũ est, magis elucescit per puritatem corporis, quam vocamus Castitatem, eoque amplius, si sit perpetua, qua nullo nomine dicitur Virginitas. DEUS Dominus noster dedit huic suæ Famule, jam inde ab ipsius infantia, singularem affectum, ad illam perpetuò servandam, cum speciali quodam ac raro privilegio, ut caro, quoad hoc, non rebellaret spiritui, sed semper illi esset subjecta: quòd verò illam asperrimè tractaverit in sua juvenute afflictationibus, non tam hoc faciebat, ut coerceret ipsius rebellionem, quàm ex sui odio, quòd, id soleat inspirare DEUS pro conservando isto dono, uti apparuit in Sancto Joanne Baptista. Verùm aliam gratiam, non minus miram & singularem illi præstitit, præservando ipsam à molestijs, tentationibus, & persecutionibus, quas contra hanc virtutem suscitant demones, ita ut quamvis assumerent horrendas figuras bestiarum, & truculentorum hominum, ad illam terrefaciendam, & cruciandam, dicerentque ipsi enormes contumelias ac blasphemias, nunquam tamen illis dederit DEUS facultatem exercendam alicujus actionis, commissa, vel profertendi verba turpia, qua potuissent Virgineos ejus oculos & aures offendere, præservando

illam ab ista molestia, licet ipsam permitteret pati alias majores. Præterea dedit illi quandam modestiam naturalem, & inusitam circumspectionem, ita ut quando prodibat ex domo ad templa, vel aliò, prout illi DEUS præcipiebat, vel inspirabat, semper ambularet intra cellam sui cordis, cum assidua collectione, atque tali modestia, gravitate, & quiete, ut nemo illi auderet dicere quidquam indecens, & omnes componeret.

§. I.

De ejus circumspectione, quã agebat cum Angelis, & Sanctis.

Quod magis manifestat exactam hujus Virginis puritatem, est circumspectio, quã agebat cum ipsis Angelis, qui illi semper aderant, quod etiam disciebat ex eorum exemplo. Non intruebat ut ipsorum vultum, nisi mirisimè & obiter, observans in hoc non solum reverentiam, quam illis debebat, verùm etiam cautelam, ad quam à sua Virginali puritate ferebatur. Diverso item modo aspiciebat Sanctos & Sanctas, atque eos, qui ipsi comparebant in specie infanti, vel aate provecita, gerendo se cum omnibus eà modestià, quã decebat, ut se gereret cum talibus personis, adeò ut nunquam in ista

visti.

visitationibus, quæ fuerunt innumerales, habuerit quidquam dedecens hanc eandem ipsius puritatem. Quando in lecto decubebat tam debilis, ut se non posset erigere, nec vertere ex uno latere in aliud, accedebant, quotiescunque eorum operâ indigebat, ad illam iuvandam sancti quatuor Angeli, & Angelus ejus Custos, summa cum honestate, ac decencia: quamvis enim illi inservirent in ea apparente forma, suis brachijs, iuvabant tamen ipsam modo quodam spiritu-ali, & Angelico, ita ut non sentiret contactum corporis humani, utque quam vercundissime averterent vultus: quod si aliquando adessent ejus sociæ, prabaturæ ipsi auxiliû, quò se erigeret, illi statim recedebant, donec jam id animadvertens, ipsas dissimulanter moneret, ut se modicum relinquerent; ac tum subitò revertebantur Angeli, quibus adjuvantibus quam facillime assurgebat.

Quadam vice, inter alias, accedens ad eam Angelus Custos, ut illam probaret, constituit se è regione ipsius, converso suo vultu ad vultum Marine, ita ut illam posset, præter morem, fixis oculis intueri: fuit idcirco turbata, obstupescens, quod eo modo sibi tam vicinus staret, quasi dubitaret, essetne verus Angelus, qui id faceret: sed ille cognovit ipsius cogitationem, dixitque ipsi: Plurimum mihi placuisti propter hanc tuâ verendum, & follicitudinem, quam ostendisti; ego enim hoc feci, ut te probarem, & viderem, quid ageres. Persevera semper in ista circumspeditione.

Aliàs, cum haberet brachia extra rogam, vellèretque illa in ipsam imponere, neg. id posset facere ob suam debilitatem, accessit Angelus minimus, qui præsertim speciem biennis pueruli, ut eam iuvaret, ipsa verò retraxit brachia, & noluit iuvari: dixitque illi Angelus: Quid times? ego enim non sum caro, sed spiritus, & licet essem præditus carne, ob ætatem tamen in qua me vides, tibi non esset timendum. Idem illi evenit alias, quando ipsam viderunt tres sancti Patriarchæ, quibus erat addicta. Ingressus est primus sanctus Franciscus, postea sanctus Pater Noster Ignatius, ac deinde sanctus Dominicus. Cum, inquit ipsa, sanctus Franciscus processisset amantissimè, pervenisset

que ad me, extendit manum, quasi attretaturus meam: fui vehementer turbata propter solum illum gestum, retraxiq; me celerrimè, ac si esset homo mortalis, qui id vellet facere. Ipse autem subrisit, ac dixit: Quare turbaris? An ignoras, hoc non esse verum meum corpus, sed umbram & figuram illius, quod habui, quam assumpsit meus spiritus? Ità recessit, ac appropinquavit sancto Ignatio, intuenso ipsum cum quodam risu, quasi illi diceret, ut consideraret, quid contigisset, & quam bonum fuisset illud experimentum. Sanctus Pater Ignatius autem respondit: Admiranda est puritas hujus creaturæ, quoad istam materiam Castitatis. Propter hoc Sancti responsum, fui turbata, & magis afflictæ, quasi me puderet illius dicti, quod audiveram. Sanctus Dominicus me animavit, & reliquit plenam solatio.

§. II.

Obstringit se voto Castitatis.

TAm firmiter decreverat servare perpetuam Castitatem, ut ei non venerit in mentem, consecrare illam, & confirmare voto, donec ipsam DEUS post completos quadraginta annos ætatis illuminavisset, id esse melius, sibi que magis placere: atque tum collato mecum consilio, hoc fecit in Festo Nativitatis Anno 1595. quod inscripsit his conceptis verbis: Ego Marina de Escobar, Filia Doctoris Jacobi de Escobar, & Margaritæ Montanæ, quæ fuit ejus Conjux, promitto DEO omnipotenti, & JESU Christo Domino nostro, sanctissimo ipsius Filio, ac Redemptori Nostro, coram Sacratissima Virgine MARIA, Matre DEI, & Domina nostra, ac omnibus Sanctis Curiaæ celestis, quos suscipio pro meis advocatis, & intercessoribus, nunquam agnoscere alium sponsum, & servare castitatem totâ vitâ meâ, id quod implebo & observabo, sanctissimâ ipsius gratiâ adjuvante. Retuli hoc adeo minutatim, ut inde intelligatur, similia vota Virginum, quibus manendum est in saculo, ubi majora reperiuntur pericula, inspirari à DEO, quando sunt mature ætatis, & experientiâ didicerant, quas

I

habe-

habeant vires ad vincendum tentatorem; idque postquam bene expenderunt, quid agant: quãvis hujus rei non possit dari certa regula. Placuit tantopere DEO hac oblatio, ut, sicut ipsa promissit, se non assumpturum alium Sponsum, itã Divina Majestas paulo post illam mirabili quodam modo sibi desponsaverit, ut brevi videbimus.

§. III.

Obtulit DEO tria dona, quæ representabant Castitatem, Humilitatem, & Charitatem.

Q*uod mirabilissimum habuit Castitas hujus Virginis, fuit perpetuus comitatus, quem illi adjunxit, duarum præstantiũ virtutum, Humilitatis & Charitatis, quæ provenerunt, ut est dictum, ex profunda sui ipsius, & ex sublimissima cœlestis Sponsi cognitione. Atque sinẽ his, utpote sibi proprijs, nunquam consueverunt vivere Virgines sapientes & prudentes, quibus non sufficit habere ea, quæ extrinsecus apparent; quod nolint esse similes Virginibus fatuis, quibus non est cura de interiore statu animæ, tamesi illam habeant vacuum oleo, & igne cœlestium virtutum. Taliter obtulit ista Famula DEI suam Castitatem Domino, qui à se acceptari istud munus ostendit gratiosã & plenã mysterijs visione, quam itã recenset:*

Postquam DEUS commovisset ac suscitavisset in mea anima ingentes fluctus ac diluvia sui amoris, excitavit etiam in illa quosdam affectus, qui videbantur oriri & coalescere ex multis ac diversis causis, videlicet ex clara cognitione DEI, ipsiusque veritatum & attributorum, nec non miseris & indigentis humanæ, ac aliarum ejusmodi rerum. Propter istos affectus erumpebam in hæc tantum verba exteriora, quæ sapissimè repetebam, dicendo: Da mihi aliquid Domine, da mihi aliquid; & hoc egi multis septimanis; sed quodam tempore matutino, quasi non advertens quid loquerer, dixi: Ah! Domine mi, & Bonum infinitum meæ animæ! quid tibi dico, Domine, da mihi aliquid, quia hoc aliquid, quod à te peto, scis esse multum? nescio, an mihi id dederis, & tamen

crede mihi, Domine, me tibi verum dicere, quòd, si tu à me aliquid peteres, & esset meum, quidcunque demum foret, statim tibi id darem, quàm promptissimè, & ex toto corde. Dum huic affectui essẽ in-tenta, haberẽmque oculos animæ defixos in DEO, Divina Majestas dignata est designare suos sacratissimos, in ista sua ancilla, & gravi quodam, suavi ac benigno modo dixit, appellando me nomine meo: Marina, quandoquidem itã se res habet, sicut dicis, da mihi aliquid, & repetendo eadem verba iterum, dixit Dominus Majestatis: Marina, da mihi aliquid. Cui ego miserabilis, plena verecundiã & confusione, respondi: Tu bene novisti, mi Domine, meam vilitatem, exiguitatem, & paupertatem, ut propterea non habeam nec sentiam in me quidquam, quod tibi possim dare & offerre, ut te possit delectare. Audivit Dominus meum miserũ responsum, dixitque denuò: Eja, Marina, excogita aliquid, quod mihi des, da mihi aliquid. Ego, confederatã meã paupertate, & amabili perseverantiã Domini, me verti, ut aspicerem quatuor Angelos, qui mihi assistunt, quasi vellem ad illos confugere, & ipsos rogare, ut mihi succurrerent in ea occasione: ipsi verò dato mihi quodam gravi signo, dicebant: ut me ab illis averterent, agerẽmque cum Domino. Quare converti ad Divinam Majestatem, rursum dicebam: Domine, nihil habeo, quod tibi possim dare, quia sum pauper: hoc meum cor & animam, quam tu mihi dedisti, cum reliquis omnibus, quæ à te accepi, pridem tibi dedi, & obtuli, ac deposui ad tuos pedes, ut de omnibus disponeres juxta tuam sanctissimam voluntatem; tamen si ista nunc denuò vis, cum omnibus corum miserijs, ac defectibus, omnia tibi denuò offero. Tunc mihi respondit Dominus: Bene loqueris, & acquiesco tuis dictis, quæ me plurimũ delectant; i. pone tamen nunc tuam manum dextram ad tuum pectus atque cor, & offer mihi, ac da, quod ibi inveneris. Postui itaque manum meam ad pectus, sicut eram jussa à Domino, & inveni in illo nummum tantæ magnitudinis, quantæ est parva ve-
la ma-

lâ manûs, quem exemptum vidi esse ex purissimo auro, & splendidissimum, in quo erat exaratum atque expressum opere encaustico quàm elegantissimè quoddam symbolum lucis, ignis, & sanguinis. Attonita ego & obstupescens, dum rem tam miram viderem, prosternensque me humi, & mox consurgens, obtuli illam ac posui ad manum Domini, quam ipse extendit ad nummum suscipiendum, servavitque illum in suo sacratissimo pectore, & subito exorsus est iterum dicere: plus habes, quod mihi manu tuâ offeras, Marina, quare secundo ac tertio in eodem loco, & offer mihi, quod ibi repereris. Posui denuò manum ad locum, ad quem illam prius posueram, & exeni secundo alium nummum ejusdem quantitatis, & magnitudinis, aspiciensque illum cum magna verecundia, & confusione mea, vidi esse similiter splendidissimum, & pulcherrimum, inauratû, candidum & suicum, materiæ, mixturæ, & coloris terrestris, atque in ejus medio conspexi signum & symbolum vilitatis, miseris, ac paupertatis. Obstupescens vero ego, & quasi absorpta, dum viderem tanta opera DEI, humi prostrata eodem modo, quo prius illum obtuli Domino; quem Divina Majestas suscepit, posuitque, ubi posuerat priorem. Et cum iterum imponerem manum ad pectus tertio, sicut mihi Dominus mandaverat, inveni tertium nummum, qui erat ejusdem quantitatis, ac magnitudinis cum primo & secundo, splendidissimus ac pulcherrimus, purissimus & candidus instar nivis, ex metallo crystallino & inaurato, eratque in eo insigne & figura Puritatis, atque Castitatis. Hunc tertium obtuli Domino eodem modo, quo primum ac secundum, cum ejusdem animæ affectibus; & Dominus illum suscepit, posuitque in suo sacratissimo pectore, sicut duos priores, ostendens, propter suam bonitatem & clementiam, speciale sibi exhiberi obsequium, & singulariter gratum, oblatione illorum trium munerum; statimque his peractis fui abrepta in ecstasim, plurimumque mirabar, præsentente Majestate Christi JESU Domini Nostri, qui non discessit, neque abivit ex

loco, in quo tunc erat Divina ejusdem Majestas: atque ego non nihil mihi reddita post illum raptum, animo revolvebam, & considerabam, quale & cujusmodi fuisset illud mysterium ac oblatio eorum nummorum; qui eatenus non sciebam, nec intelligebam illos esse tam admirabiles. Sed Dominus qui aderat, cognoscens & intelligens, quid ageretur intrâ meam animam, respondit meæ ignorantis ac difficultati, dixitque: Marina, tria munera mihi obtulisti in illis tribus nummis, quos ego tibi prius dedi, & tu accepisti, custodivisti atque conservavisti in tuo corde & anima, quàm optimè potuisti. Nec sunt aliud, quàm tres illæ virtutes, quæ mihi summè placent, meque valde oblectant, Caritas, Humilitas, & Castitas, cum Puritate animæ quas repræsentabant, & significabant tres illi nummi aurei, primus, secundus, ac tertius, quos mihi dedisti, dedicando omnem tuam voluntatem & opera meo obsequio, & ego suscepi cum tanto affectu, atque gustu, quæ admodum à me illuminata intellexisti. Ut autem tibi aliquid rependam, teque remunerer, quod bene fueris usa primâ gratiâ & favore, quem tibi exhibui, donando tibi illos nummos, quodque illi responderis, restituam tibi ipsos, denuò te juvando ex mea bonitate & gratia, ut mihi illos reddas puriores, nitidiores, & gratiores meis oculis, quàm eos antea habueris: respicio enim nova desideria, quæ tibi ego dedi, & voluntatem, quâ etiam denuò respondisti: offerendo mihi non solum quicquid es, & quidquid habes, ac à me accepisti, verum etiam alia multò plura, si quæ haberes, & posses mihi offerre, sicut mihi dixisti, antequam offerres nummos: statimque postquam Dominus mihi hoc dixisset, ego indigna ipsius serva id audiens, cum magna admiratione & solatio meæ animæ, attolens oculos, inspirante DEO, vidi, ex pectore & corde Christi Domini, qui erat remotus à me circiter sex vel octo passibus, & aliquantum elevatus, prodeuntes quosdâ Divinos, lucidos, suaviter ardentes & coruscantes radios, qui suis cuspidibus feriebant meum cor & pectus; quod admirabiliter, DEO disponente, suscipiebat, &

colligebat in se virtutem illorum divinorum & admirabilium radiorum, usq; dum placuisset Domino, ut cessarent emanare, neque amplius prodirent ex ipsius sacratissimo pectore & corde, eo modo (ut ruditer loquar) quo infans suscipit radios lactis ex pectore suæ Matris. Finito isto mysterio Dominus abiit ex eo loco, & throno, in quo circumdatus ab innumerabilibus Angelis federat, meâ opinione, spatio duarum circiter horarum, impertiens mihi suam sanctam benedictionem, & relinquens me plenam folatio, humiliatam & attonitam, quod viderem talia miracula, ac tam magna opera DEI, quæ ex sua Bonitate, & incomprehensibilibus judicijs operatur in nobis pauperibus, & indignis creaturis suis.

Refertur similis visio Seraphici Patris Sancti Francisci, cuius sinui Dominus imposuit tres aureos nummos, qui representabant tria vota, Paupertatis, Castitatis, & Obedientiae, ut illos ipsi offerret. Circumstantie huius presentis oblationis illam reddunt verè prorsus mirabilem. Quis enim non miretur

tam amabile certamen animæ ac DEI, dum petit ac dat DEUS animæ, quod sibi vult ab ea dari, suscipitq; ab ipsa, ut illi idem restituat cum lucro? cui non placeat significatio tam mirabilium nummorum? vtri colores, quibus depinguntur hæ tres virtutes, & locus, quem obtinent in pectore ipsiusmet Christi Domini, atque matris, qui prodeunt ex intimo ipsius pectore, ubi illos reposuit, ut eodem magis elaboraret ac perficeret? quæ omnia attestantur immensum DEI amorem erga animam, ut anima diligat suum DEUM dilectione tam forti, ut profundat pro ipso suum sanguinem, ac tam profundâ reverentiam, ut se humiliet usque ad terram, nec non tantâ castitate & puritate corporis ac spiritus, ut excedat candorem nivis, nitorem crystalli, & pretium auri. Verè, DEUS æternæ, admirabilis es in tuis electis, ac admirabilis est amor, quo illos prosequeris, & ea, quæ in illis operis. Felices illos, qui accipiunt à te id, quod tibi vis ab ipsis dari, atque tibi dant, quod à te acceperant, quia idem recipiunt cum tanto suo emolumento.

(e)**(a)

CAPUT XIII.

De magna fame, quâ anhelabat ad communicandū quotidie, deque illius causis, & quomodo DEUS interdum ipsius desiderio satisfecit modis miraculosis.

Incredibilia erant ardentissima desideria, quæ DEUS communicavit suæ Famule, ut frequenter sumeret sanctissimū Sacramentum Altaris, cum fame adeo insatiabili, ut non posset aliter expleri, quàm quotidie communicando, remaneretq; magis famelica, ut communicaret postmodum. Proceperunt hæc in re ipsius Confessarij pedetentim, concedendo illi istum celestem panem, imprimis quovis die octavo, vel bis intrâ septimanam; deinde tertio quoque die, donec rationabilissimè judicarent, posse illi dari quotidie, hunc panem quotidianum, qui propter similes personas vocatur panis quotidianus: ideoque semper illum sumebat, quam-

diu valebat pedibus, ut frequentaret templum: postquam autem ita invaluerunt morbi, ut multis annis continuè fuerit afflicta, non defuit illi Divina Providentia in suggerendo modo, quo, pro ipsa obtineretur Breve, ut liceret quotidie in Oratorio illius domestico dicere Missam, eique Divinum præbere epulum; quod quidem fiebat, omnibus ijs diebus, quibus illud poterat sumere, sæpe enim erat tam afflicta, ut dolores & corporis affectiones id non permitterent.

§. I.

Cum hæc fames indies magis augetetur: Quodam, inquit, die, dixi ad Dominum quam confidentissimè: Mi Domine, quæ